

Trianon-metamorfózisok

A történelem kereke megint fordult egyet, de akár azt is mondhatnánk: a történelem Ura ismét ránk pillantott, és szemöldökét mintha nem vonná most oly szigorúan össze! Két olyan döntést hozott meg a magyar Országgyűlés, melyeknek jelentőségét szinte föl sem fogjuk, két olyan törvénymódosítási indítványról, illetve törvényről szavazott, amelyek életünk, sorsunk további alakulását döntően befolyásolják.

2010. május 14-én az Országgyűlés elnökének, dr. Schmitt Pálnak javaslatot nyújtott be a magyar állampolgárságról szóló 1993. évi LV. törvény módosítására Orbán Viktor, Semjén Zsolt, Kövér László, Németh Zsolt és Kósa Lajos. A törvényjavaslat megkönnyítené a jelenlegi Magyarország határain túlra szakított magyarok magyar állampolgárságának megszerzését, ugyanakkor nem kötné állandó magyarországi tartózkodáshoz azt. A törvényjavaslatot május 26-án 97 százalékos többséggel fogadta el az Országgyűlés, ellene hárman, Gyurcsány Ferenc, Molnár Csaba és Szanyi Tibor szocialista képviselők szavaztak, ugyancsak három szocialista és két LMP-és (Lehet Más a Politika) képviselő tartózkodott, míg huszonegy szocialista frakciótag nem szavazott. Sajnálatos történelmi tény, hogy Vona Gábor, a Jobbik elnöke sem szavazott, aki, szavai szerint, technikai hiba miatt nem volt jelen a Parlamentben, rosszul tájékozódott a zárószavazás időpontjáról, akkor éppen egy rádiós meghívásnak tett eleget, ami miatt nem lehetett ott az Országgyűlésben. Az MTI-nek adott nyilatkozatában ez áll: „Mindenki elhiheti, hogy akár a Marsra is elmentem volna, hogy ezen a történelmi szavazáson személyesen legyek jelen. Szégyellem magam, hogy ez meg hiúsult, hogy ilyen hibát követtem el...” (Magyar Szó, 2010. május 27.). A jogszabály augusztus 20-án lép hatályba, és 2011. január 1-től fogják alkalmazni.

2010. május 19-én Kövér László és Semjén Zsolt az Országgyűlés Elnökének törvényjavaslatot nyújtott be a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről. (A törvényjavaslat teljes szövege az Aracs belső borítóján olvasható.)

Mint ahogyan az várható volt, az idegen érdekek mindenkori kiszolgálói azonnal hallatták hangjukat.

Mind Magyarországon, mind a határon túli területeken az alig-alig hallható öröm hangjait elnyomták az örökös cinikusok fanyalgásai, a liberális jogvédők a szomszéd országok és népek érzékenységét emlegették, a kozmopoliták meg az egész „fölhajtás”-t avitt, tizenkilencedik századi romantikus képzelgésnek állították be, amikor is a nemzetállamok a fejlett világban kialakultak, itt meg, mifelénk, a gyepükön idejémtúlt, a korszellemtől idegen gondolatok merülnek föl. A modern kor modern Európája nem tűr, nem tűrhet meg ilyen elfajzott gondolatokat!

„Nem lesz sorban állás útlevelekért” – hozza öles betűkkel az újvidéki Magyar Szó az MTI tudósítását 2010. június 3-án, azaz egy nappal a Nemzeti Összetartozás Törvényének hatályba lépte előtt! A tudósításból megtudhatjuk: „Kárpátalján a magyarok meglehetősen nyugalommal fogadták a magyar állampolgárság felvételének lehetőségéről szóló hírt – írta szerdán kárpátaljai riportjában a Deutsche Welle rádióállomás ukrán adásának internetes honlapja. (...) A riport szerint a magyarok nem érzékelnek elnyomást az ukrán hatalom részéről, hiszen Kárpátalján magyar nyelvű újságok jelennek meg, van regionális magyar televízió, sőt Beregszászon magyar színház működik, és az idén anyanyelvükön tehetnek emelt szintű érettségit a magyar iskolák végzősei.”

Nos, hogy a Deutsche Welle tudósítójának, illetve az MTI munkatársának mi lehetett a célja azzal, hogy „Kárpátalján a magyarok meglehetősen nyugalommal fogadták a magyar állampolgárság felvételének lehetőségéről szóló hírt”, nehéz megfejtenünk, illetve nem is olyan nehéz. Nehéz lenne, ha nem látnánk, ha nem olvasnánk ki az egész tudósításból azt a hátsó szándékot, miszerint az állampolgársági törvény módosítása egy nagy semmi! Nyilván az újságírók nem arra gondoltak, hogy a várakozásokkal ellentétben az állampolgárság megszerzésének lehetősége fölötti örömben a kárpátaljaiak nem vonultak utcára, nem tartottak több napos örömnemzetet, amikor is örömben a fegyverek durroztatásától sem tartóztatták volna meg önmagukat, mint ahogyan az szokás egyes vidékeken, nem, ők, a német, vagy a német sajtónak

dolgozó ukrán és a magyar tudósító azt akarták ezzel a nyitómondatlal sugallni, hogy a kárpátaljai magyaroknak igazából semmit, vagy csak nagyon keveset jelent egy lehetséges magyar állampolgárság. Nyugalmat írtak, de közömbösségre gondoltak, hiszen „a magyarok nem érzékelnek elnyomást az ukrán hatalom részéről”, mi több: „az idén anyanyelvükön tehetnek emelt szintű érettségét a magyar iskolák végzősei”. És eddig? Eddig mi volt? Mi volt az elmúlt kilencven év alatt? Ugyanaz, mint a többi elcsatolt területen: évtizedes megaláztatások, gyilkosságok, kínzások, jogfosztottság, ami mind a mai napig folyamatosan jelen van, amit nem old meg az anyanyelvű emeltszintű érettségi.

A tudósításban megszólal Kőszeghy Elemér, az Ukrajnai Magyar Demokrata Szövetség elnökhelyettese, „aki szerint kicsi a valószínűsége a kárpátaljai magyarok áttelepülésének Magyarországra, mert szerinte »aki el akart menni, az már rég megtette.« Hozzáfűzte: a gazdasági helyzet az egyetlen tényező, amely ösztönözheti a kettős állampolgárságot. Magyar útlevelel ugyanis szabadon lehet mozogni az Európai Unióban, nem törődve a schengeni vízummal – fogalmazott a politikus, (kiemelés: B. J.) aki szerint még nem tudható, miként reagál majd erre az ukrán hatalom”.

Kőszeghy nyilatkozata is sokat elárul magáról a nyilatkozóról, és arról, mi mindent sugall, vagy ha úgy tetszik: mi mindent súg meg jó előre az Unió örökké éber védelmezőinek. Abban Kőszeghynek talán igaza van, hogy kicsi a valószínűsége a kárpátaljai magyarok tömeges magyarországi áttelepülésének, bár soha nem tudhatjuk, a jövő mit hoz, viszont az állampolgársági törvény megváltoztatásának egyik sarkalatos pontja éppen az, hogy a szülőföldjük elhagyása nélkül is magyar állampolgárokká válhassanak az elcsatolt területek azon magyarjai, akik ezt igénylik. Az viszont már Kőszeghy és a hozzá hasonlatos romlott lelkű, kufár szellemű politikusok, újságírók, közszereplők, médiasztárok beteg, elferdült (nemzet)tudatára vall, határokon innen és túl, miszerint a gazdasági helyzet az egyetlen tényező, amely ösztönözheti a kettős állampolgárságot. Persze voltak, és vannak, mi több, lesznek is olyanok, akiknek a Magyar Igazolvány, vagy a magyar útlevelel csupán anyagi haszonszerzés céljából kell (személyesen ismerem olyan délvidéki magyart, aki öntelt pökhendiséggel mondta, a Magyar Igazolványát a farzsebében hordja, s az a szar csak arra jó, hogy az általa nyújtott kedvezményeket kihasználhassa), de azért mégsem ez a jellemző, és semmi esetre sem az egyetlen tényező! És Kőszeghy,

meg előtte és utána oly sokan a magyarországi és határon túli kozmopolitának mondott médiában, még az Európai Unió figyelmét is föl hívja a közelítő „magyar veszély”-re: a magyar útlevelel szabadon lehet mozogni a schengeni övezetben, s jaj lesz a szegény francia, német, holland, olasz, meg a többi melósnak, jön a „húszmilliónyi magyar”, akik elveszik a munkahelyeiket, a nyugdíjukat, az egészségügyi ellátásukat, meg úgy egyáltalán – elszívják előlük a levegőt! Oda a schengeni lebensraum a hordákban betörő délvidéki meg kárpátaljai magyarok miatt!

S hogy a megfélemlítés se maradjon ki a nyilatkozatból, illetve a tudósításból: Kőszeghyvel együtt az újságírók sem tudják, hogyan fog majd az egyszerűsített eljárással igényelhető magyar állampolgárságra reagálni az ukrán (értsd: a szlovák, román, szerb) kormány. Mert a magyarnak, ugye, mindig gondolnia kell a szomszédok érzékenységére, a kisebbségi magyarnak meg mindig ott kell, hogy legyen a tudatalattijában: soha igazán nem lehet biztonságban, mert ő csak kisebbségi, az, akinek soha nem lehetnek azonos jogai a többséggel, ő mindig mások jóindulatától függ, ő, a kisebbségi magyar csak megtúrt személy, még ha a szülőföldjén otthon is van immáron több mint ezerszáz éve. Néhány napja meg már azt is tudjuk, a szlovák kormány törvényerejű rendelete alapján, azok a szlovákiai magyarok, akik igényelni merik a magyar állampolgárságot, egyidejűleg elveszítik szlovák állampolgárságukat! Az oly sokszor és olyan nagyon föl magasztalt uniós demokrácia és jogrend eltűri immáron nemcsak a faji megkülönböztetésen alapuló beneši dekrétumokat, nem foglalt állást az ügyben, hogy Sólyom Lászlót, Magyarország államelnökét, a legfőbb közjogi méltóságot, nem mellékesen uniós állampolgárt, nem engedték be Szlovákiába, és nem tiltakozik amiatt, mi több: nem kényszeríti Szlovákiát arra, hogy vonja vissza az állampolgárság elveszthetőségének törvényét! Mindez a velünk élő Trianon, Trianon metamorfózisa.

Az viszont sem Kőszeghy nyilatkozatából, sem a német vagy ukrán, illetve magyar tudósítók beszámolójából nem derült ki, honnan tudják, hogy nem lesz sorban állás a (magyar) útlevelekért, ha viszont ez így lesz, akkor meg minek kell attól riadozniuk az angoloknak, mi több: még az amerikaiaknak is, hogy Magyarország százezres nagyságrendekben akarja az állampolgárságot osztogatni!? Az angol sajtóban június elején arról lehetett olvasni, hogy az Unión kívüli Szerbiából és Ukrajnából a magyar munkavállalók tömege fogja elárasztani Angliát a közeljövőben igényelhető magyar útlevelelnek köszönhetően, a Washington

Post július 19-ei számának szerkesztőségi cikkében pedig arról ír, az Orbán-kormány szélső jobbal való együttműködésének első bizonyítéka az, hogy a magyar kormány a szomszédos államokban élő magyaroknak útlevelet oszt, s ezen cselekedetével azokkal vállal cinkosságot (!), akik sohasem fogadták el Trianont. A Washington Post szerkesztősége ugyanakkor elfelejti megfedni saját országa vezetését, mivel tudva lévő: az Amerikai Egyesült Államok, habár aktív résztvevője volt az első világháborút lezáró béketárgyalásoknak, soha nem írta alá a trianoni békediktátumot! Persze, annyira naivak sem vagyunk, hogy ne gondolnánk, a Washington Post szerkesztőségének ismételt Budapestről súgták meg a haza árulói, miről is írjon, mivel, az is köztudott, Magyarország szomszédos államai már rég megadták az anyaország állampolgárságát a határaikon kívül élő horvátoknak, szerbeknek, románoknak, ukránoknak, szlovákoknak. Az uniós Románia naponta több ezer útlevelet ad ki az Unión kívüli, moldáviai románoknak. Érdekes mód, Moldován kívül ez még senkinek nem szűrt szemet – de miért is ellenezné bárki, hiszen Románia Trianon egyik (legnagyobb) nyertese!

Trianon élt, él és élni fog – egészen addig, amíg a világ valamilyen megoldást nem talál Trianon következményeinek orvoslására, illetve, amíg mi nem mutatunk föl a világnak egy olyan ellen-Trianon modellt, ami kihúzná az egész közép-európai térséget abból a kelepcéből, amelybe részint maga rántotta bele önmagát, részint nyugat-európai fondorlatok juttatták a térséget. Trianon élt és él a csonka ország alkoholistaiban és öngyilkosaiban, a szlovák nyelvtörvényben és a futballszurkolók megveretésében, Petőfi szobrának leköpdösésében, ott van Trianon a szabadkai Szent Teréz székesegyház mellé a hatvanas években a Fő térről áthelyezett Szent Háromság szoborcsoport körül – ott van a szoborcsoport talpazatán búzló székletben és vizeletben, és ott van a megvert délvidéki magyar gyerekeket ütlegelő gyűlöletében, és a riadt tekintetű bánsági emberekben.

Trianon nem vész el, csak átalakul, egészen addig, amíg hagyjuk, az viszont biztos mondható, a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtétel és a határokon túlra szakított magyarok magyar állampolgárságának könnyített visszaállítása olyan réceket ütött a körülöttünk magasodó Trianon-falon, amelyek akár le is rombolhatják azt!

Tari István grafikája